

РЕШЕНИЕ

№ 4147

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 12.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **7942** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 4, ал. 1 и чл. 9б, вр. чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси, вр. Глава деветнадесета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Делото е образувано по жалба от [фирма], против издадения от органи по приходите – служители на Дирекция „Ревизии и събиране на вземания“, при Столична община, РЕВИЗИОНЕН АКТ № СФР20-РД77-23/01.04.2020 г., потвърден от кмета на същата община с Решение № СОА 20-РД28-26/17.07.2020 г.

Жалбоподателят, посредством представляващия го адвокат: поддържа жалбата и искането за отмяна на ревизионния акт; ангажира съдебно - счетоводна експертиза, чието заключение е прието без оспорване; представя писмена защита; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно представен списък.

Ответникът – кметът на Столична община, след редовно призоваване не бе представляван в две съдебни заседания. След приключване на това от 01.03.2021 г. е постъпила молба от юрисконсулт, за отлагане на съдебното заседание. С определение от 26.03.2021 г. Съдът отмени протоколното си определение от 01.03.2021 г. и възобнови съдебното следствие. В съдебното заседание на 12.04.2021 г. юрисконсултът на ответника представи: разпечатки от Търговския регистър, на счетоводните баланси на дружеството, към 31.12.2010 г. и 31.12.2012 г.; писмени бележки. Заяви и желание за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Наличните доказателства, вкл. заключението на съдебносчетоводната експертиза дават основание на Съда да приеме за установени следните факти и обстоятелства.

С процесния РА № СФР20-РД77-23/01.04.2020 г. в тежест на [фирма], за ревизирания период от 01.01.2014 г., до 31.12.2019 г. са определени допълнителни задължения и лихви за просрочие, в общ размер на 393 935, 42 лв. (триста деветдесет и три хиляди, деветстотин тридесет и пет лева, и четиридесет и две стотинки), от които: А/ за данък върху недвижими имоти - 50 380, 72 лева и лихви - 14 792,12 лева; Б/ за такса битови отпадъци - 257 881,92 лева и лихви - 70 880,66 лева. Задълженията са по отношение собствени на дружеството недвижими, нежилищни имоти, находящи се на територията на Столична община, а именно: урегулиран поземлен имот (УПИ), находящ се в [населено място], район „И.“, [улица]/5-005/, целият с площ от 88 850 кв. м., ведно с построените в същия имот сгради – общо 26 на брой, подробно индивидуализирани; търговски обект (магазин) в Район „Студентски“, на [улица]. От справка в Търговския регистър органите по приходите констатирали, че имотите са придобити, чрез апорт на непарична вноски в капитала на [фирма], видно от дружествен договор, от 10.06.2010 г. Ползвайки тази информация органите по приходите са изчислили задълженията, въз основа стойността на активите, съгласно оценката на апортната вноски.

Тезата на дружеството – жалбоподател е за неправилно определяне с ревизионния акт, на данъчните оценки и отчетните стойности на недвижимите имоти, а в резултат на това, и на задълженията за ДНИ и ТБО. Счита се, че: подлежащите на облагане с данък недвижими имоти са заведени в счетоводството (сч. с/ки 2011 и 2031) със стойности, които напълно съответстват на посочените с данъчната декларация стойности; отчетната стойност е следвало да бъде определена по счетоводни данни, с отчитане на „законово извършена обезценка“ (§ 1, т. 17 ДР ЗМДТ), но не по стойността на активите, съгласно оценката на апортните вноски; ревизиращите не са изследвали, кои от заведените активи подлежат на облагане с данък върху недвижимите имоти, респ. – каква е отчетната им стойност, за да бъде възможно сравняване (с оглед чл. 21 ЗМДТ) между отчетната стойност на всеки отделен имот, с данъчната му оценка; неправилно са определени задължения за активи (сграда на етап „груб строеж“, вътрешнозаводска техническа инфраструктура, вътрешни пътища, транспортно отводнителна инфраструктура), които не подлежат на облагане по ЗМДТ; при ревизията не е съобразено, че дружеството прилага Национални стандарти за финансови отчети, за малки и средни предприятия (НСФОМСП) и конкретно – СС 16 „Дълготрайни материални активи“, СС – 4 „Отчитане на амортизации“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, в резултат на извършената проверка за законосъобразност, след анализ на събраните доказателства и на доводите на страните, излага следните правни мотиви по съществото на спора.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество.

Относно установяването и обжалването на местни данъци по чл. 1, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси, вкл. данъка върху недвижимите имоти, както и относно публични общински вземания от местна такса за битови отпадъци, считано от 01.01.2011 г. (ДВ, брой 98/2010 г.) е приложим редът по ДОПК, предвид разпоредбите на чл. 4, ал.ал. 1-5, вр. чл. 9б от същия закон. Оспореният ревизионен акт е издаден именно по този ред. Ревизионното производство е образувано със ЗВР № СФР19-РД01-71/07.10.2019 г., издадена от компетентен орган – служител на Дирекция „П.“ при СО, за определяне задължения за ДНИ и ТБО, за периода от 01.01.2014 г., до

31.12.2019 г. Съставен е РД № СФР20-ТД26-47/10.02.2020 г. (л. 1833 от класьор – приложение 5), въз основа на който е издаден оспорваният РА № СФР20-РД77-23/01.04.2020 г. (л. 32 от делото).

По време на ревизионното производство органите по приходите са извършили съответните процесуални действия, които, заедно с представени документи и писмени обяснения са описани подробно в РА и в доклада. Срещу ревизионния доклад е подадено възражение, което не е уважено от издателите на акта.

[фирма] е декларирало имотите-обект на ревизията, находящи се в район „И.“ [улица] декларация по чл. 17 ЗМДТ (в редакцията, ДВ, бр. 100/2005 г., в сила от 01.01.2006 г.), а впоследствие - с декларация по чл. 17 ЗМДТ, както следва:

1. с декларацията по чл. 17, ал. 1 ЗМДТ, от 15.11.2010 г. са декларирани:

земя, с отчетна стойност 3 475 510 лв.; административна сграда с отчетна стойност 226 688 лв.; домакинство и ППО, с отчетна стойност 32 266 лв.; склад - 1 с отчетна стойност 95 184 лв.; склад - 2 с отчетна стойност 61 905 лв.; склад Г. с отчетна стойност 9 233 лв.; главен производствен корпус с отчетна стойност 1 146 250 лв.; ресорно с отчетна стойност 15 678 лв.; изпитателна станция с отчетна стойност 122 655 лв.; механичен цех с отчетна стойност 387 158 лв.; леярно с отчетна стойност 78 913 лв.; Е. с отчетна стойност 148 975 лв.; пречиствателна станция, с отчетна стойност 30 642 лв.; сервиз МПС с отчетна стойност 49 459 лв.; навес - сглобяем с отчетна стойност 53 208 лв.; изпитателна станция с отчетна стойност 55 650 лв.; стол и библиотека с отчетна стойност 226 688 лв.; инструментален цех с отчетна стойност 181 168 лв.; хале СК-24 с отчетна стойност 270 520 лв.; хале СК-20 запад с отчетна стойност 222 580 лв.; хале КС-20 изток с отчетна стойност 120 700 лв.; Г- хале пристройка с отчетна стойност 544 073,00 лв. Общата отчетна стойност на имотите е 7 555 103 лв.

2. с декларация от 22.02.2018 г. са предекларирани: земя с площ от 88 850

кв. м.; административна сграда с РЗП от 1 074 кв. м.; домакинство с РЗП 146 кв. м., склад - 1 с РЗП 720 кв. м., склад - 2 с РЗП от 446 кв. м., склад Г. с РЗП 53 кв. м.; главен производствен корпус с РЗП от 6 786 кв. м.; ресорно с РЗП от 90 кв. м.; изпитателна станция с РЗП от 555 кв. м.; механичен цех с РЗП от 2 160 кв. м.; леярно с РЗП от 453 кв. м.; Е. с РЗП от 836 кв. м.; пречиствателна станция с РЗП 177 кв. м.; сервиз МПС с РЗП 336 кв. м.; навес сглобяем с РЗП 360 кв. м.; изпитателна станция с РЗП 375 кв. м.; стол и библиотека с РЗП 506 кв. м.; инструментален цех с РЗП 1 040 кв. м.; хале СК-24 с РЗП 1 404,86 кв. м.; хале СК-20 запад, с РЗП 1 037 кв. м.; хале КС-20 изток с хале – пристройка, с РЗП 2 476 кв. м. За имота в Район „Студентски“, на [улица] е подадена декларация по чл. 17, ал. 1 ЗМДТ, от 15.11.2010 г., в която е деклариран търговски обект с РЗП 89.87 кв. м., с отчетна стойност - 107 688 лева, а впоследствие е предеклариран с декларация по чл. 14 от ЗМДТ.

На ревизиращите органи дружеството е представило експертна оценка от лицензиран оценител [фирма], на УПИ II – 58, кв. 12, по плана на [населено място], м. НПЗ „И. – юг“, заедно с построените в него сгради, район „И.“, [жк], ул. „5005“, № 1 ([улица]). Текущата дата на оценката е 02.11.2010 г. На база на експертната оценка е извършена счетоводна обезценка на активите (СС -36 „Обезценка на активи“), вследствие на което, след първоначалната оценка на активите и завеждането им по стойността на апортната (непаричната) вноска е формирана нова обезценена стойност, която представлява отчетната стойност на всеки разграничим актив. В изпълнение на СС –

16 „ДМА“ са идентифицирани всички самостоятелни активи и са заведени в отделни аналитични партии, като им е даден отделен инвентарен номер. Тези факти се потвърждават и от вещото лице, изготвило съдебносчетоводната експертиза.

Според представените счетоводни документи дружеството е осчетоводило имотите по следния начин: А/ по счетоводна сметка 2011 „Земи - терени“, с обща отчетна стойност - 8 107 600 лв., а именно: УПИ в [населено място], район „И.“, [улица](5-005), целият с площ от 88 850 кв. м. - с отчетна стойност 3 475 510 лв.; вътрешнозаводска техническа инфраструктура, с отчетна стойност 888 700 лв.; вътрешни пътища, паважи и др., транспортна и отводнителна инфраструктура, с отчетна стойност 3 735 525 лв.; Б/ по счетоводна сметка 2031 „Сгради и конструкции“, с обща отчетна стойност 6 914 769, 05 лв., както следва: административна сграда с отчетна стойност 226 688 лв.; домакинство и ППО, с отчетна стойност 32 266 лв.; склад 1, с отчетна стойност 95 184 лв.; склад 2, с отчетна стойност 61 905 лв.; склад Г., с отчетна стойност 9 233 лв.; главен производствен корпус, с отчетна стойност 1 146 250 лв.; ресорно, с отчетна стойност 15 678 лв.; изпитателна станция, с отчетна стойност 122 655 лв.; механичен цех, с отчетна стойност 387 158 лв.; леярно, с отчетна стойност 78 913 лв.; ремонтна работилница Е., с отчетна стойност 148 975 лв.; пречиствателна станция, с отчетна стойност 30 642 лв.; сервиз МПС, с отчетна стойност 49 459 лв.; навес – сглобяем, с отчетна стойност 53 208 лв.; изпитателна станция, с отчетна стойност 55 650 лв.; стол и библиотека, с отчетна стойност 226 688 лв.; инструментален цех, с отчетна стойност 181 168,00 лв.; хале СК-24, с отчетна стойност 270 520 лв.; хале СК-20 – запад, с отчетна стойност 222 580 лв.; Г- хале пристройка, с отчетна стойност 544 073 лв.; магазин [населено място], район „Студентски“, [улица], с отчетна стойност 107 688 лв.; преносим навес, с отчетна стойност 3 333,33 лв.; имот склад 20 - И., етап II, с отчетна стойност 267 000 лв.; Разходи за консервация на недостроено хале, с отчетна стойност - 75 719,72 лв.

Ревизиращите органи по приходите (РА – л. 39 от делото), като са извадили стойността на имота в [населено място], понеже е извън територията на СО, са приели за целия УПИ в Район „И.“, [улица] обща отчетна стойност - 8 099 735 лева. За сградите и конструкциите, налични в УПИ, Район „И.“, [улица] са приели отчетна стойност, в размер на 6 764 946, 05 лв., като са приспаднали отчетната стойност на магазина в Район „Студентски“ (107 688 лв.), така както е заприходен в счетоводните баланси на дружеството. Направили са извод, че според счетоводните документи отчетната стойност на имота в Район „И.“, [улица] не съответства на посочената от дружеството в декларацията по чл. 17, ал. 1 ЗМДТ стойност. Заявили са, че като данъчна основа за облагане приемат отчетните стойности „по счетоводни данни и от апорт на непарична вноска“ (РА, л. 40 от делото, абзац втори, от горе), позовавайки се на §1, т. 17 ДР ЗМДТ. В тази връзка, като отчетни стойности на имота, за периода от 01.01.2014 г., до 31.12.2019 г. са приети: земя - 8 099 735 лева; сгради – 6 764 946 лева.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ постановява, че „с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон“. Според чл. 19, ал. 1 ЗМДТ, „данъкът (върху недвижимите имоти) се определя върху данъчната оценка към 01 януари на годината, за която се дължи“, а чл. 21, ал. 1

конкретизира, че „данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка, съгласно приложение № 2“.

Издателите на ревизионния акт са изчислили конкретните размери на данъка за всяка една от годините 2014 – 2019, вкл. и са описали подробно алгоритъма на изчисленията, и съответните параметри (коефициенти). Тези изчисления, както вече се каза по – горе са направени в резултат на заключението, че: според счетоводните документи отчетната стойност на имота в Район „И.“, [улица] не съответства на посочената от дружеството в декларацията по чл. 17, ал. 1 ЗМДТ стойност; като данъчна основа за облагане, на основание на §1, т. 17 ДР ЗМДТ следва да служат отчетните стойности „по счетоводни данни и от апорт на непарична вноски“ (РА, л. 40 от делото, абзац втори, от горе), които се явяват с по – високи стойности от стойностите, получени след „обезценка на активите“, в резултат на която „е формирана нова обезценена стойност, която представлява отчетната стойност на всеки разграничим актив“ (заключение на ССЧЕ – отговор на въпрос № 2). Така, като отчетни стойности на имотите, за периода от 01.01.2014 г., до 31.12.2019 г. с ревизионния акт са приети следните общи стойности: земя - 8 099 735 лева; сгради – 6 764 946 лева.

Съдът, като се позовава на писмените доказателства, вкл. на заключението на С..Е приема, че жалбата е основателна.

I. Относно ДНИ.

Споделена от настоящия съдебен състав е тезата на оспорващото дружество, че ревизиращите органи по приходите не са разграничили, кои от заведените в счетоводството активи подлежат на облагане с ДНИ, респ. – каква е отчетната им стойност, за да бъде възможно сравняване, оглед чл. 21 ЗМДТ между отчетната стойност на всеки отделен актив, с данъчната му оценка. С ревизионния акт неправилно е определен ДНИ, общо за всички имоти, включени в партидата, без да бъде анализирана по отделно отчетната стойност на всеки актив, като се отчете видът му – сграда, самостоятелен обект (в сграда), поземлен имот, предвид разграничаването по чл. 10, ал. 1 ЗМДТ. Установяват се и грешки при посочване площта на отделните обекти, предвид данните от таблицата от РА (л. 38 от делото). Определяйки стойностите на задълженията за ДНИ, в частта „сгради“ (РА – л. 42, л. 44 от делото) ревизиращите органи са приели, че с декларацията по чл. 14 ЗМДТ дружеството е декларирано „за ревизираните обекти“ наличие на „отоплителна инсталация, климатична инсталация, лукс – дограма, шумо и топлоизолация, покривни покрития“, но с декларацията такива подобрения са декларирани само за административната сграда. Въпреки това, подобрени са отчетени за всички обекти, съответно това се е отразило на коефициента за индивидуални характеристики, респ. – на размера на данъка. В таблиците от РА (л.л. 4648 от делото), за имотите с поредни номера 19, 20, 21, 22, като коефициент за местоположение (КМ) са посочени стойности от 39, 34, но такъв коефициент не съществува в Таблица 3 от Приложение № 2 на ЗМДТ.

Каза се по – горе (потвърдено и от вещото лице), че стойностите на облагаемите с местния данък имоти са съответно осчетоводени по сметки 2011 и 2031, така както са посочени в данъчната декларация. В счетоводните сметки са включени (идентифицирани) всички активи, представляващи земи и терени/сгради и конструкции, в отделни аналитични партии, с отделен инвентарен номер. Като не са

съобразили така извършеното осчетоводяване, ревизиращите неправилно са начислили задължения за сграда, на етап „груб строеж“, вътрешнозаводска техническа инфраструктура, вътрешни пътища, транспортно отводнителна инфраструктура, които не подлежат на облагане с ДНИ, понеже не представляват обекти, по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ. В счетоводна сметка 2011 „земи и терен“, в сметка 201 са заведени всички видове активи, представляващи земи и терени, но не подлежащи на облагане по ЗМДТ – „вътрешнозаводска техническа инфраструктура“ (отчетна стойност 888 700 лв.); „вътрешни пътища, паважи и др., транспортно-отводнителна инфраструктура“, с отчетна стойност 3 735 525 лв.

По счетоводна сметка 2031 „сгради и конструкции“, в сметка 203 са заведени всички видове активи, представляващи сгради и конструкции, но с РА не е взето предвид, че част от тях не подлежат на облагане, а именно: 1.021 магазин [населено място], Район „Студентски“, с отчетна стойност 107 688 лв., понеже за него е разкрита отделна партия, № М72710111516, въз основа на подадена данъчна декларация с вх. № 1600009-727/15.11.2010 г.; 1.022 преносим навес, с отчетна стойност 3 333, 33 лв., който не е „сграда“, защото е преместваем обект; 1.023 имот - склад 20, с отчетна стойност 267 000, за който също е налична отделна партия, въз основа на подадена данъчна декларация по чл. 17 от ЗМДТ, с вх. № 1429/635-24.05.2011 г.; 3.010 недостроено хале (груб строеж), с отчетна стойност 2 460 000 лв., не въведен в експлоатация (арг. – чл. 15 ЗМДТ); 3.011 разходи за консервация на недостроено хале, с отчетна стойност 75 719 лв. – касае се за остойностяване консервацията на обекта, поради което не е на лице обект за облагане с ДНИ; 1.023 имот – склад 20 изток, с отчетна стойност 267 000 лева, понеже не е част от обектите, предмет на апортната вноска.

Според заключението на вещото лице (отговор на въпрос № 1 – л. 256 от делото), съобразено с изложеното по – горе, относно включването и на неподлежащи на облагане обекти (вкл. техническа инфраструктура), „подлежащите на облагане с данък недвижими имоти, по реда на чл. 10 от ЗМДТ, находящи се в [населено място], Район „И.“, [улица], с партия № М140958010111514 са с отчетна стойност по счетоводни данни, общо в размер на : 7 434 403 лв., в т.ч: земя – 3 475 510,00 лв. и сгради – 3 958 893 лв.; за имот „сграда – търговски обект“, находящ се в [населено място], Район Студентска, [улица], партия № М72710111516, отчетната стойност е 107 688 лв.; **основата за облагане с ДНИ на земята, е отчетната стойност, понеже е по – висока от данъчната оценка, а за сградите – данъчната оценка, при ставка 1, 875 на хиляда**“. Съдът приема за коректни, именно стойностите по счетоводни данни от дружеството – жалбоподател, въз основа на които вещото лице е направило изчисления, съответно за дължими ДНИ и ТБО, и платените от дружеството, за което ще стане дума по – долу в настоящото решение. Отговаряйки на въпрос № 4 – „какви са **размерите на данъчните оценки** на декларираните недвижимите имоти“, приети с РА, вещото лице е посочило стойностите по години в таблица, според данните от която: за 2014 г. – земя - 1 797 613, 20 лв. и сгради - 7 405 581,50 лв.; за 2015 г. – земя - 7 405 581,50 лв. и сгради - 7 383 103,50; за 2016 г. –

земя - 1 797 613,20 лв. и сгради - 7 360 772,10 лв.; за 2017 г. - земя - 1 797 613, 20 лв. и сгради - 7 336 549,60 лв.; за 2018 г. – земя - 1 797 613,20 лв. и сгради - 7 314 696,60 лв.; за 2019 г. – земя - 1 797 613,20 лв. и сгради - 7 292 853,36 лв. В следващата таблица вещото лице е посочило стойности за същите имоти, изчислени в съответствие със защитната теза на дружеството – жалбоподател (описаните в таблица № 3, л. 252 от делото), споделена от Съда. Видно е, че стойностите на данъчните оценки на земята не се различават – 1 797 613, 20 лева за всяка една от годините 2014 – 2019, вкл. Налични са разлики между стойностите на данъчните оценки на сградите, както следва: за 2014 г. с РА е определена оценка, по - висока с 293 402, 20 лв.; за 2015 г. с РА е определена оценка, по – висока с 291 037 лв.; за 2016 г. с РА е определена оценка, по – висока с 288 670, 90 лв.; за 2017 г. с РА е определена оценка, по – висока с 286 304, 70 лв.; за 2018 г. с РА е определена оценка, по – висока с 283 938, 60 лв. и за 2019 г. с РА е определена оценка, по – висока с 281 572, 40 лв. Предвид изчисленията на вещото лице (данните от таблиците на л. 259, отговор на въпрос № 5), за имота на [улица] стойностите на ДНИ са, както следва: за 2014 г. – 20 402, 05 лева, като дружеството е заплатило 20 996, 36 лева (с 594, 31 лева, в повече); за 2015 г. – 19 814, 19 лв., като дружеството е заплатило със 754, 44 лева в повече; за 2016 г. – 19 776, 77 лв., като дружеството е заплатило в повече 754, 44 лв.; за 2017 г. – 19 735, 79 лв., като дружеството е платило в повече 746, 45 лв.; за 2018 г. – 19 699, 25 лв. като дружеството е платило в повече 742 лв.; за 2019 г. – 19 622, 73 лв., като дружеството е платило в повече 778, 84 лв.

С оглед изложеното, ревизионният акт се явява незаконосъобразен и необоснован, в частта относно определени за „довнасяне“ задължения за ДНИ.

II. Относно ТБО.

Критериите и основните принципи за определяне размера на местните такси, по смисъла на чл. 6, ал. 1 ЗМДТ, са очертани в чл. 7 и чл. 8, а конкретните правила за определянето и администрирането им са уредени с Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община. Основанията, редът и начинът на определяне на местната такса за битови отпадъци се съдържат в нормите на Глава Трета, Раздел I ЗМДТ (чл.чл. 62-64, чл.чл. 66-69 и чл. 71). Според чл. 62, таксата се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места, като размерът ѝ се определя по реда на чл. 66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Базовите размери са били определени с решения на СОС за отделните години и за всяка услуга поотделно. За периода на ревизията са валидни Решение № 867/29.12.2014 г., Решение № 62/17.12.2015 г., Решение № 816/22.12.2016 г., Решение № 793/21.12.2017 г. и Решение № 857/20.12.2018 г. Според

издадените, на основание чл. 63, ал. 2 ЗМДТ заповеди на СО, Район „И.“ и Район „Студентски“ попадат в границите на районите, в които се извършва организирано събиране и извозване на битови отпадъци. За имотите в Район „И.“, [улица] задълженото лице е подало за 2014 г. декларация по чл. 23, ал. 1 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО), за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината. За 2015 г., 2016 г., 2017 г., 2018 г. и 2019 г. е подавало молби, на основание чл. 24, ал. 1 от същата наредба, за което, за тази партия са издадени съответните заповеди от кмета на СО, за допускане на пряко договаряне, за извършване на услугата по сметосъбиране и сметоизвозване. За имота - магазин, находящ се в Район „Студентски“, за ревизираните периоди от дружеството- жалбоподател не са подавани декларации по чл. 23, ал. 1 НОАМТЦУПСО, за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през съответната година. Не са подавани и молби, на основание чл. 24, ал. 1 от същата наредба, за допускане на пряко договаряне. Тези констатации не се оспорват от страна на жалбоподателя.

Оспорването е за това, че: СО не е предоставяла услугата по чл. 62, т. 1 ЗМДТ - събиране и транспортиране на битови отпадъци до съоръжения и инсталации за тяхното третиране; при определяне на ТБО по останалите компоненти (третиране на битовите отпадъци в съоръжения и инсталации; поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места и селищните образувания в общината) ревизиращите са допуснали грешка, понеже неправилно са приели отчетна стойност на земята и сградите – 14 864 681, 05 лева, вместо 3 475 510 лв. за земята и 3 958 893 лв. за сградите; имот „едноетажна сграда за енергопроизводство-трафопост“ е придобита в собственост, по силата на НА № 10/19.12.2018 г., следователно дружеството не следва да дължи ТБО за периода от 2014 г. до 2018 г., вкл., понеже едва след придобиването е възникнало задължение за деклариране на имота; същият имот е част от целия имот (земя и сгради) на [улица], за който (каза се по – горе) са издадени съответните заповеди от кмета на СО, за допускане на пряко договаряне, за извършване на услугата по сметосъбиране и сметоизвозване. Същите възражения са противопоставени и за: обект „четириетажна сграда – складова парна централа, собствеността върху който е придобита по силата на НА № 11/19.12.2018 г.; едноетажна сграда – производствен обект, собствеността върху която е придобита по силата на НА № 30/11.03.2019 г.; 5 едноетажни сгради – производствени обекти, собствеността върху които е придобита по силата на НА № 32/12.03.2019 г. Според становище от Столичен инспекторат, на което са се позовали издателите на ревизионния акт, в съответните райони за процесните периоди са предоставяни услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, извозване и обезвреждане в депа на битовите отпадъци.

Като основателна Съдът преценява жалбата и в частта, относно

определените допълнителни задължения за ТБО.

За да отхвърли горните възражения, решаващият административен орган е приел, че: нотариалните актове (констативни) са съставени в охранително производство, по реда на чл. 587, ал. 1 ГПК; (цитати): „с тях се признава съществуването на правото на собственост, техният притежател се легитимира като собственик на съответния имот, но същите не са предпоставка за възникването на правото на собственост“; за имота „едноетажна сграда за енергопроизводство-трафопост“ „има издадено Удостоверение за търпимост, № 57/22.03.2018 г., с което също не възниква правото на собственост, а се удостоверява, че сградата е търпим строеж, т. е. строеж, който е изграден без инвестиционни проекти и/или разрешение за строеж, представлява незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2 от ЗУТ, а ако отговаря на определени условия, какъвто е настоящият случай, той може да бъде обявен за търпим строеж. Ревизираното лице именно в качеството си на собственик на такъв строеж, се е снабдило с удостоверение за търпимост, което не узаконява строежа, но предотвратява неговото премахване; удостоверението за търпимост не прави ревизираното лице, а и не би могло, собственик на постройката, с това удостоверение то не би могло да прехвърли собствеността върху нея, ако няма признато такова право; ревизираното лице е собственик на земята, върху която са разположени тези обекти; за издаването на констативните нотариални актове и удостоверението за търпимост на незаконен строеж, същото е мотивирало правния си интерес с установената законова презумпция в разпоредбата на чл. 92 от ЗС, че собственикът на земята е собственик и на постройките върху нея“. Застъпвайки обаче такова становище, подкрепено с взаимно противоречащи си тези, ответникът не е отчел, че: собствеността върху недвижим имот се удостоверява с нотариален акт; презумпцията по чл. 92 от Закона за собствеността касае хипотеза на т. нар. „приращение“ и се отнася за способа на придобиване - „по други начини, определени в закона“, по смисъла на чл. 77, предл. последно ЗС; задължението за ДНИ и ТБО възниква само за собствениците (чл. 11 ЗМДТ), но вкл. удостоверението за търпимост не легитимира лицето, в чиято полза е издадено, като собственик на недвижимия имот.

Съдът отново възприема изцяло заключението на съдебносчетоводната експертиза (вкл. отговорите на въпроси № 5, № 7), досежно изчисляването на ТБО, съобразно жалбоподателските възражения, като приема за коректни, именно стойностите по счетоводни данни от дружеството – жалбоподател, въз основа на които вещото лице е направило изчисления, съответно за дължима ТБО и платените от дружеството такси.

За имота (земя и сгради), на [улица] (ССчЕ – л. 259 от делото) са платени, съответно са дължими ТБО, както следва: за 2014 г. – дължима – 28 103, 85 лв., внесени 28 538, 38, т.е. с 4 34, 53 лева в повече; за 2015 г., при дължима сума от 46 688, 03 лева дружеството е погасило със 758, 02 лева в

повече; за 2016 г. дружеството е внесло в повече, 760, 42 лв.; за 2017 г. са внесени в повече 760, 42 лева; за 2018 г. са внесени в повече 772, 47 лв.; за 2019 г. в повече са внесени 772, 47 лв. Така надвнесените суми подлежат на прихващане и/или възстановяване, което обаче следва да бъде извършено след провеждане на отделно административно производство. За имота сграда – търговски обект в Район „Студентски“ вещото лице не е установило разлики между размерите на дължимите ТБО и внесените от дружеството суми, т.е. – последното не дължи такси за битови отпадъци, за ревизирия период.

В заключение - оспореният РА № СФР20-РД77-23/01.04.2020 г., с който, в тежест на [фирма], за ревизирия период от 01.01.2014 г., до 31.12.2019 г. са определени допълнителни задължения и лихви за просрочие, в общ размер на 393 935, 42 лв. за: данък върху недвижимите имоти; местна такса за битови отпадъци е неправилен, незаконосъобразен и необоснован, предвид изложените до тук мотиви. Постановен е от материално компетентни органи по приходите, но в резултат на неправилно прилагане на относимите материалноправни норми на ЗМДТ, обсъдени по – горе. Основателността на жалбата обуславя (чл. 161, ал. 1, предл. първо ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения) възстановяване на дружеството – жалбоподател разносните за водене на делото (държавна такса, депозит за вещо лице, заплатено адвокатско възнаграждение). Възражението на ответника за прекомерен размер на претендираното адвокатско възнаграждение (8 400 лева, при минимален размер – 6 469 лв.) Съдът намира за основателно, макар да счита, че делото се характеризира с определена фактическа и правна сложност. Съдът приема да намали размера на адвокатското възнаграждение, на 7 000 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1 ДОПК, вр. чл. 78, ал. 5 ГПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от „А. Д.” О. издадения от органи по приходите – служители на Дирекция „Ревизии и събиране на вземания“, при Столична община, РЕВИЗИОНЕН АКТ № СФР20-РД77-23/01.04.2020 г., потвърден от кмета на същата община с Решение № СОА 20-РД28-26/17.07.2020 г.

ОСЪЖДА Столична община да възстанови на „А. Д.” О., ЕИК:[ЕИК] разносните за водене на делото и възнаграждението за адвокат, в общ размер на 7 900 лв. (седем хиляди и деветстотин лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

